

ת"פ 31952/09 - המאשימה נגד מוחמד חסאסנה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 15-09-31952 מדינת ישראל נ' חסאסנה
בפני כבוד השופט אילן סלע
מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלוי)
נ ג ד
מוחמד חסאסנה
המאשימה
הנאשם

הכרעת דין

כתב האישום ותשובה הנאשם

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המיחס לו עבירה של קבלת דבר במרמה, לפי סעיף 415 לחוק העונשין, התשל"ג-1977 (להלן: "החוק").

2. לפי המתואר בכתב האישום, בחודש מרץ 2011 או בסמוך לכך, הציע הנאשם לסאבר אבו סרחאן (להלן: "המתלון") שתי הצעות עסקיות לצורך קבלת רוח כספי: האחת, לרכוש עמו אוטובוס להסעת תלמידים (להלן: "ההצעה") והשנייה, לרכוש עמו כבשים (להלן: "ההצעה הכבשים"). לצורךימוש ההצעות, ביקש הנאשם מהמתלון שיעביר לו סכום של 160,000 ₪ להצעת האוטובוס ומאותר עיתר סך של 200,000 ₪ להצעת הכבשים. לפי הטענה, הנאשם עשה זאת מבלתי שהתקoon לרכוש אוטובוס או כבשים, כי אם מתוך רצון לגרום למATALON להעביר אליו כספים. זאת, שעה שהנאשם יודע כי המתלון נפגע לפני מספר שנים בתאונת דרכים וקיבל פיצוי בסך של 1.6 מיליון ₪.

3. המתלון ואמו, חאולה אבו סרחאן, מסרו לידי הנאשם בחודש מרץ 2011, בשתי הזדמנויות שונות, סך כולל של 360,000 ₪ לשם ביצוע ההצעות הנזכרות. הנאשם התהמק מדרישות המתלון ואמו לחתום על מסמך המאשר את קבלת הכספיים. בפועל הנאשם לא ביצע את ההצעות הנזכרות והשתמש בכיסף שקיבל לצרכיו האישיים.

4. בהמשך, בעקבות התעverbות מכובדים בכפר מגורייהם של המתלון והנאשם, החיזיר הנאשם למATALON סך של 120,000 ₪ על ידי העברת דירה שהיא בבעלותו על שמו של המתלון. בנוסף הוא החיזיר למATALON סך של 4,000 ₪.

5. ביום 22.12.12 חתם הנאשם על הסדר חוב עם אביו של המתלון, אבו סרחאן ברקאת, באשר להחזיר החוב,

ambil לבקש את רשותו של המתלון. לפי הסדר, הנאשם ישלם לאביו של המתלון, סך שלא יפחות מ-1,000 ₪ לחודש החל מיום 20.01.13, על חשבן הכספי שהנائب חיב למתלון. במסגרת הסדר החוב שילם הנאשם לבראאת סך של 4,000 ₪ אך הם לא הגיעו לידי המתלון.

6. הנאשם הודה כי קיבל את הכספי, סך של 360,000 ₪, מידיו המתלון ואמו לאחר שהציג להם את הצעת האוטובוס ואת הצעת הכבשים. ואולם, לא הייתה לו כל כוונה לرمות, והוא אף פעל לミימוש ההצעות. הוא הוסיף כי לא ניסה להתחמק מהמתלון ואמו ולא נתקבש על ידם לחתום על מסמך המאשר את קבלת הכספיים. בד בבד, הנאשם הודה כי הגיע להסכם על השבת הכספיים בהतערבות נכבדי הכפר.

7. המאשימה הצעידה עם עדויות המתלון, אביו ואמו ועם עדויות מר חלף עיבدية (מוחתר ג'בל מוכבר) ומර נידאל كامل אשר היו שותפים בקידום המשא ומתן בין הנאשם למתלון ואמו להגעה להסדר חوب. מנגד הנאשם סמן טענותיו על עדותו שלו בלבד.

דין והכרעה

8. נסיבות העבירה המיוחסת לנายนם - קבלת דבר במרמה - הדורשות הוכחה, הין הצגת טענה כזבת וקבלת דבר מכוח אותה טענה. להוכחת היסוד הנפשי יש להוכיח כי הנאשם ידע כי הידעו שמסר למתלון הינה כזבת והוא ידע כי המתלון מסר לו את הכספיים בשל הידעו הכווצבתאותה מסר לו. בשים לב לכך, המחלוקת בין הצדדים מצומצמת ביותר, שכן כאמור אין מחלוקת כי הנאשם הציע למתלון ולאמו לתת לו סך של 160,000 ₪ וכן נוסף של 200,000 ₪ לשם השקעה באוטובוס המשמש להסעות ובכבישים כשהם יחלקו ברוחחים. השאלה היחידה היא אפוא, האם היה ממש בטענה זו במועד אמריתה למתלון ואמו וקבלת הכספי או שהוא על ידי הנאשם בידועו שאינה אמת. בשים לב למחלוקת זו, הרי שלמעשה, רוב כל העדויות לא היה בהם תרומה של ממש.

9. באשר להצעת הכבשים, אין מחלוקת כי בפועל לא נרכשו כבשים על ידי הנאשם. אכן, הנאשם טען בעדותו בבית המשפט כי שילם עבור רכישת כבשים אך נהיר לחייבן כי גרסתו זו אין בה ממש. לא זו בלבד שמדובר בגרסה מופרכת ומשוללת היגיון, אלא שהיא עמוסה בסתיירות לגרסתו של הנאשם במשטרה, מעעל הכל, הנאשם לא הביא ולא ראיית ראייה לא רק להתרחשותה של גרסתו אלא אף להתכוונתה.

10. לדברי הנאשם בבית המשפט, הוא הכיר בדיי בבאר שבע (להלן: "המוכר") - לאחר שתר במקום אחר מוכרי כבשים - שהציג לו 150 כבשים בתמורה של 1,500 ₪ לכבש. כשהופנה לכך שבחקירותו במשטרה הוא דיבר על רכישת 300 כבשים השיב כי בתחילת דיבור על 150 כבשים אך לבסוף הוסכם על 300. ברי, כי אין בהסביר זה כדי ליתן טעם מדוע בבית המשפט ציין רכישת 150 כבשים. גם לא הבהיר כיצד ניתן לרכוש 300 כבשים תמורת סך של 250,000 ₪ (הסכום שלטענת הנאשם הוא שילם למוכר) כሆלות כל כבש היא 1,500 ₪. ציין כי בנגדו לגרסה זו, בהמשך עדותו בבית המשפט, ציין הנאשם כי חבר שלו, תושב בית לחם, גם לגביו לא ידע לציין פרטים מלבד את שמו - מחמוד, הוא זה שהפנה אותו למוכר.

11. בהמשך עדותו בבית המשפט ציין הנאשם כי לא היה מדובר בעיר באר שבע כי אם במאהיל בדואי מימין לכביש המוביל לערד. הוא לא ידע לומר את שמו של המוכר עמו רעם את העסקה ולא ידע לציין דבר אחד אודותיו. רק בסוף עדותו כאשר טען שאיןו חשש לכיספו כי הוא מדובר עם אנשים המכירים את המוכר על מנת שישיב לו את כספו והוא נדרש לשאלת כיצד הוא משוחח עם אנשים אודות אותו מוכר כשיין הוא יודע את שמו, השיב כי כינויו של המוכר הוא אבו עיד.

12. בהמשך טען הנאשם כי בחולוף 15 ימים חזר למאהיל,פגש את המוכר והלה ביקש ממנו לשוב בעוד 10-15 ימים עד אשר הוא יארגן עבורו את הכבישים. הוא חזר בחולוף 10 ימים ושהה עם המוכר עד הערב. לבסוף סיכמו כי לכשייה חדשה בעניין הכבישים, המוכר יודיע לו באמצעות מכיר מירושלים. לא נמסר פרט כלשהו אודות מכיר זה. בחולוף מספר חודשים חדשים ומשהכבישים בששו לבוא, שב הנאשם למאהיל ושם מסרה לו משפחת המוכר כי הוא הלך לתקופת מה והוא עתיד לחזור. להין הלך? מתי ישוב? לא ניתנה לכך תשובה. לדברי הנאשם, הוא היה במאהיל כ-10-15 פעמים עד שנבצר ממנו להגיע. בכל הפעמים הגיע בגפו. עם כל זאת, הוא לא התיאש ועד היום הוא מחפש את המוכר על מנת שיחזיר לו את הכספי.

13. לא זו בלבד, שגרסתו של הנאשם, לפיה מבלי שהכיר את הבדואי ומבלוי שידע כל פרט אודותיו - לא שם ולא כתובות ולא טלפון - הוא מסר לו 250,000 ₪ בזמן תמורה הבטחה לקבלת הכבישים בחולוף שבוע, אינה מסתברת בעיליל; אלא בדבריו נסתרו מעצם. כך, למשל, בגין דדרביו בסוף עדותו כי בכל ביקורי במאהיל הוא הגיע בגפו, בתחלת עדות ציין כי בביקורו השני במאהיל הוא הגיע עם אדם בשם מחמוד שאמר לו שהוא מכיר הרבה בדואים המוכרים כבושים. לצד זאת הוא טען כי מחמוד לא ידע לאיזה צורך הוא מתלווה אליו למאהיל. למעשה, בסוף הוא טען כי גם את מחמוד זה הוא אינו מכיר וכי פגש אותו רק פעמיים.

14. זאת ועוד. אל מול גרסת הנאשם בבית המשפט, עומדת הגרסה שמסר במשטרה. שם, במסגרת עימות בין לבין אמו של המתلون (ת/9), הוא סיפר כי אכן רצה לקנות כבושים, אך הכבישים שהוציאו לו היו ללא אישורים והכבישים היו חולות ולכן הוא לא רכש אותם. לסיפור זה לא היה כל זכר בעדותו של הנאשם בבית המשפט. אדרבה, בעדותו בבית המשפט סיפר כאמור, כי מסר את הכספי עבור כבושים למוכר, בגין גרסתו בעימות שם טען כי לא מסר את הכספי למוכר, וכי הכספי נותר בידייו ומאותר יותר הכספי נלקח על ידי מס הכנסה (שורות 56-63).

15. כך גם בגין דדרביו בבית המשפט, בהודעה במשטרה (ת/11) הוא טען ששמו של המוכר שמכר לו את הכבישים הוא אחמד והוא הכיר אותו בבית לחם. בהמשך ציין גם את שם משפחתו של המוכר - אבו רביע או אבו רביעה (shoreה 68). בבית המשפט הוא טען כאמור כי אין יודע כלל את שמו של המוכר. בהודעתו במשטרה הניגן גם סיפר כי שילם לאוטו אחמד בבית לחם, בגין דדרביו בבית המשפט כי שילם למוכר עבור הכבישים במאהיל שלו ליד באר שבע. לפי הودעתו במשטרה המוכר היה אמר לפגוש אותו בשוק בית לחם (shoreה 13-16), והוא כלל לא ידע הין הוא גר (shoreה 64), גם זאת בגין דדרביו בבית המשפט שהסבירם היה כי הוא הגיע אל המוכר לבאר שבע וכי הוא ביקר במאהיל שלו פעמים רבות.

16. עוד בהודעתו במשטרה, הנאשם סיפר כי שילם למוכר סך של 400,000 ₪ וכי בביקוריו השני אצל המוכר נלווה

אליו חבר מבית לחם בשם מחמוד. זאת כאשר בבית המשפט ציין כי שילם רק 250,000 ₪ וכן טען כי בכל ביקוריו אצל המוכר הוא היה בגפו. במשטרה גם טען הנואם כי אנשים אמרו לו כי המוכר צוחק על אנשים והוא יתקשה לקבל את כספו בעוד בית המשפט טען כי אינו חשש לכיספו אחר שאנשים ציינו בפנוי כי הם בקשר עם אותו מוכר.

17. הנה כי אין כל ממש בגרסת הנואם. כמעט אין פרט אשר לא נתגלה סתרה לגביו ואין כל אישוש ولو חלק מגרסת הנואם. לא ידוע מיهو המוכר, היכן הוא גר, ומיהו אותו מוחמד. הנואם לא הביא לעדות איש מאותם אנשים שלדבריו מכירם את המוכר אשר איתם הוא משוחח והם מרגיעים אותו כי המוכר "אבי עיד" ישיב לו את כספו.

18. גם באשר להצעת האוטובוס, הגרסה שנמסרה בבית המשפט מפי הנואם בלתי הגיונית, עומדת בסתרה מוחלטת לגרסתו במשטרה וגם היא לא זכתה לאיישוש כלשהו.

19. גרסתו של הנואם בבית המשפט הייתה כי הוא היה שותף ברכב הסעות עם חבר בשם רफת והרכב היה רשום על שם חברת נסיעות בה רפאת עבד. הוא לא ידוע לנქוב בשמה של החברה, לא סייפק פרטים על רפאת זה, ולמוהר לציין כי רפאת לא הגיע לממן עדות. הנואם גם לא ידוע להציג מידע כלשהו אודות הרכב, ולא הציג כל מסמך שיש בו לתמוך בטענותיו בדבר החזקת הרכב הסעות וביצוע נסיעות כלשהן.

20. לדבריו, בבית המשפט, הרכב נרכש בשנת 2009 או 2010 תמורת סך של 140,000 ₪ ולאחר שהרכב עבר תאונה קשה הוא נמכר לחלפים בחו"ל מחיר. גם לטענות אלו לא הובאה ولو ראשית ראייה. לבסוף ציין, כי קיבל עבור הרכב סך של 30,000 ₪ והוא קיבל מחלוקת. כמובן, שלא היה לו הסבר מדוע שילמה אם המתلون - לפי גרסתו - סך של 160,000 ₪ על מנת להיות שותפה בזכויותיו של הנואם ברכב בסך של 70,000 ₪ בלבד.

21. גרסה זו של הנואם בבית המשפט עומדת גם היא בסתרה מוחלטת לגרסה שמסר במשטרה. כך, בעימות בין לבין אמו של המתلون (ת/9), סיפר הנואם כי בכיסו שקיבל מהמתلون הוא רכש רכב מסווג פורד בתמורה ל-70,000 ₪. רכב שהיה מעוקל. כנדרש ליתרת הכספיים שקיבל מהמתلون השיב כי הוא שילם בזה חובות וחלק נתן לאדם כלשהו (ambilי שנكب בשמו) כדי להיות שותף עמו. בהמשך (שורה 45) ציין כי רכש בכיסו דירה.

22. למעשה, בהודעה הראשונה שמסר במשטרה (ת/11) הנואם הבהיר תחילתו כי הייתה הצעה כלשהי לרכישת אוטובוס אלא רק הצעה לרכישת עיזים (שורות 88-90, 108). רק בהודעה שמסר ביום 18.03.15 (ת/12), יותר משנתים לאחר מסירת הודעתו הראשונה, הוא ציין כי אכן הייתה הצעה לרכישת הרכב הסעות. ואולם, בניגוד לגרסתו בבית המשפט, הוא ציין כי הוא רכש רכב תמורת 70,000 ₪ והמוכר נעלם. הוא גם ציין כי מכר את הרכב בחלוּפָה שנה, בניגוד לעדותו בבית המשפט כי הרכב ניזוק בתאונה, ושותפו הוא זה שמכר את הרכב.

23. צוין כי הנואם טען כי במהלך הזמן השיב למתلون סך של 50,000 ₪, אך גם לטענה זו לא הוצאה כל אסמכתא.

24. הנאשם מואשם בעבירה לא קלה, וחזקה עליו כי לו הייתה בידו ראייה כלשהי, ولو הקלושה ביותר שיש בה לתמוך בסיפוריו הוא היה מצטייד בה. גרסתו המופרכת לא נתמכה במואמה, והتبירר כי מדובר בגרסת בדים, "לא דובים ולא יער", לא כבשים ולא אוטובוס.

25. אין אפוא, כל ספק כי הצעת הכבשים כמו גם הצעת האוטובוס בשקר ובכזב יסודם ועשה שהנאשם מסר מידע זה למתלון ואמו הוא עשה זאת בידועו כי מדובר כזב והוא עשה כן אך כדי לקבל לידי את הכספי מיד המשלון.

26. ובאשר לטענה כי הנאשם העביר למתלון באמצעות אמו במספר מסחר חדשניים סכומיים נוכח הרוחחים מהאוטובוסים, לא זו בלבד שהוא תשולם של יותר מפעמים 2,000-1,000 ל-2忿 כי שהעידה אם המתלון ועדותה מהימנה עלי, אלא שאין בכך כדי ללמד דבר על כך שקבלת הכספי הייתה במרמה, ואין בהשbat הכספי, וזאת כאשר מדובר בסכומיים פעוטים בלבד, כדי לאין את העבירה. הנאשם נתן את כספי המתלון תוך סיפור צב בדרכו השקעת כסף ברכישת כבשים ובאוטובוסים, ובנסיבות אלו, בין אם מדובר בהחזורה אמתית של הכספי שנintel שלא כדין, ובין אם היא נעודה להציג מצג שווה כאלו אכן קיימת השקעה, אין בה לשנות מהמסקנה, כי הסיפור בדבר הכבשים והאוטובוסים היה סיפור צב.

27. גם העובדה כי בהמשך התערבות נכבדי הכהן, השיב הנאשם למתלון חלק מהכספיים ואף העביר דירה לבועלות המתלון, אין בה כדי לסייע לנאשם ואין בה כדי לאין את העבירה. שכן, אין בחשיפת המעשה של קבלת דבר במרמה, אפילו הוחזר הדבר, כדי לאין את העבירה; ואפיו אין בכך כדי להפוך את המעשה, למעשה עבירה של ניסיון בלבד. גם כוונה להחזיר בעtid את הדבר שהוצאה במרמה אינה שוללת קיומה של כוונת מרמה בעת קבלת הדבר (ע"פ 2796/03 ביבס נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 04.07.04)).

28. בשולי הדברים יזכיר כי השתקנعني שהנאשם אכן ידע כי בידי המתלון כספים רבים שנתקבלו אצליו בגין תאונת הדרכים, גם אם הוא לא ידע לבדוק את היקףם, כפי שהנאשם הודה בעצמו. השתקנعني גם כי הנאשם הכיר במצוותו של המתלון, מצוקה עליה ניתן היה לעמוד גם במידות המתלון בבית המשפט, כאשר הוא נתקשה לשfu פועלה בהמשך החקירה כולה. כמו כן, השבת הכספיים לאביו של המתלון, שעה שהנאשם ידע כי אין לאב קשר עם בנו, וכשהאב הוא למעשה גיסו של הנאשם, מעמידה בספק את רציניות כוונותיו להשbat הכספיים שנלקחו על ידו במרמה.

29. בשים לב לכל האמור, הוכיח מעבר לכך ספק כי הנאשם ידע כי הידעיה שמסר למתלון ואמו במטרה לקבלת הסך של 360,000忿 בדבר שותפות באוטובוס וברכישת כבשים הינה כזבת והיא נאמרה למתלון ואמו במטרה אחת - לקבלת הכספיים מידיהם.

לפיכך, אני מרשיע את הנאשם בעבירה שיוcosa לו בכתב האישום.

ניתנה היום, יג סיון תשע"ז, 07 יוני 2017, במעמד המתיאצבים.

